

Sag C-228/21**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

8. april 2021

Forelæggende ret:

Corte suprema di cassazione (Italien)

Afgørelse af:

29. marts 2021

Appellant:

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l'Immigrazione – Unità Dublino

Indstævnt:

CZA

Hovedsagens genstand

Appel iværksat af Ministero dell'Interno (indenrigsministeriet) til prøvelse af det dekret, hvormed Tribunale di Catanzaro (retten i Catanzaro) har annulleret afgørelsen om at overføre CZA til Slovenien som følge af tilsidesættelse af den i artikel 4 i forordning nr. 604/2013 fastsatte oplysningspligt.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodningen om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, og især af den i forordningens artikel 4 fastsatte oplysningspligt.

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 4 i forordning (EU) nr. 604/2013 fortolkes således, at det i den klage, der i overensstemmelse med forordningens artikel 27 kan indgives over en afgørelse om overførsel, som en medlemsstat har truffet efter proceduren i forordningens artikel 26 og på grundlag af tilbagetagelsespligten i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), kun er muligt at påberåbe sig, at den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om overførsel, ikke har udleveret den i forordningens artikel 4, stk. 2, fastsatte informationsfolder?

2) Skal forordningens artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at beslutte at annullere afgørelsen om overførsel?

3) Såfremt spørgsmål 2) besvares benægtende, skal forordningens artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, da fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at vurdere relevansen af denne tilsidesættelse i lyset af de af klageren anførte omstændigheder og kan stadfæste afgørelsen om overførsel i alle situationer, hvor der ikke fremkommer grunde til at træffe en afgørelse om overførsel med andet indhold?

Anførte EU-retlige forskrifter

Forordning (EU) nr. 604/2013, 18. og 19. betragtning, artikel 4, 18 og 27

Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Anførte nationale forskrifter

Lovdekret nr. 25/2008 af 28. januar 2008, vedtaget til gennemførelse af direktiv 2005/85/EF, ophævet og erstattet af direktiv 2013/32/EU om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, artikel 3.

Denne artikel, som ændret ved lovdekret nr. 142 af 18. august 2015 og lovdekret nr. 13 af 17. februar 2017, som ændret og ophøjet til lov nr. 46 af 13. april 2017, bestemmer således:

»[...]

3. Den myndighed, der har kompetence til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse ved anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013, er Unità Dublino (Dublin-enheden), som henhører under Dipartimento

per le libertà civili e l'immigrazione (departementet for borgerlige frihedsrettigheder og immigration).

3a. Afgørelser om overførsel truffet af den i stk. 3 nævnte myndighed kan indbringes for den domstol, hvor den særlige afdeling for immigration, international beskyttelse og EU-borgernes frie bevægelighed har sæde [...].

3b. Klagen skal indgives inden for 30 dage fra forkyndelsen af afgørelsen om overførsel, idet den ellers afvises.

3c. Såfremt der foreligger alvorlige og relevante grunde, kan fuldbyrdelsen af den anfægtede foranstaltning suspenderes ved begrundet dekret på partens anmodning, efter om nødvendigt at have indhentet kortfattede oplysninger. Dekretet afsiges inden for fem dage fra indgivelsen af anmodningen om suspension og uden forudgående høring af den i stk. 3 nævnte myndighed. Anmodningen om suspension skal indgives sammen med klagen, idet den ellers afvises. Sekretariatet forkynder det dekret, hvormed suspensionen af den anfægtede foranstaltning tages til følge eller der gives afslag herpå. Inden for fem dage fra forkyndelsen kan parterne indgive forsvarsskrivelse. Inden for de efterfølgende fem dage efter udløbet af fristen i den foregående sætning kan der indgives replik. Såfremt der indgives indlæg som omhandlet i dette stykkes femte og sjette sætning, kan domstolen ved nyt dekret, som skal afsiges inden for de efterfølgende fem dage, stadfæste, ændre eller annullere de allerede truffede foranstaltninger. Det dekret, som afsiges i henhold til dette stykke, kan ikke appelleres.

3d. Klagen forkyndes for den myndighed, som har truffet foranstaltningen [...]

3e. [...] Sagen afsluttes ved dekret, som ikke kan appelleres, inden for 60 dage fra indgivelsen af klagen. Kassationsappel kan iværksættes inden for 30 dage fra underrettelsen om dekretet [...]

3f. Når der sammen med den i de foregående stykker omhandlede klage indgives anmodning om suspension af virkningerne af afgørelsen om overførsel, suspenderes overførslen automatisk, og den i artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 fastsatte frist for overførslen af ansøgeren løber fra underrettelsen om foranstaltningen om afslag på anmodningen om suspension eller, såfremt anmodningen tages til følge, fra underrettelsen om det dekret, hvormed klagen er blevet forkastet.«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 CZA indgav ansøgning om international beskyttelse i Italien. Unità Dublino, som er den kompetente italienske myndighed i medfør af artikel 35 i forordning (EU) nr. 604/2013 (herefter »forordningen« eller »Dublin III-forordningen«), traf afgørelse om at overføre CZA til Slovenien, hvor vedkommende tidligere havde indgivet ansøgning om international beskyttelse. Efter en række kontroller

fremsendte Italien en anmodning om tilbagetagelse til Slovenien ved anvendelse af forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), som blev accepteret den 16. april 2018.

- 2 Afgørelsen om overførsel blev indbragt for Tribunale di Catanzaro (retten i Catanzaro) ved en klage baseret på tilsidesættelsen af den i forordningens artikel 4 fastsatte oplysningspligt.
- 3 Den nævnte ret fastlagde først og fremmest, at den statslige myndighed ikke havde godtgjort at have udleveret den i artikel 4 fastsatte informationsfolder, og fandt endvidere, at det ikke var tilstrækkeligt at udlevere rapporten over den personlige samtale, udarbejdet i medfør af forordningens artikel 5, og at udlevere en anden informationsfolder i forbindelse med indgivelse af den formelle ansøgning om international beskyttelse i Italien.
- 4 Den nævnte ret fastslog derfor, at afgørelsen om overførsel var ugyldig som følge af tilsidesættelse af den i forordningens artikel 4 fastsatte oplysningspligt.
- 5 Ministero dell'Interno (hvorunder Unità Dublino med kompetence vedrørende afgørelser om overførsel henhører) har iværksat kassationsappel ved Corte di Cassazione (kassationsdomstolen) til prøvelse af denne afgørelse. CZA har nedlagt påstand om, at Corte di cassazione (kassationsdomstolen) forkaster den af Ministero dell'Interno iværksatte appel.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 6 Ministero dell'Interno har gjort gældende, at retten i første instans anvendte forordningens artikel 4 fejlagtigt, fordi den administrative myndighed i den konkrete situation ved en korrekt anvendelse af forordningens kriterier ikke ville have kunnet træffe en afgørelse med andet indhold, selv hvis informationsfolderen var blevet udleveret.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 7 Corte di cassazione (kassationsdomstolen), som er den forelæggende ret, har først og fremmest anført, at den administrative myndighed i den af hovedsagen omfattede situation reelt gennemførte den personlige samtale i medfør af forordningens artikel 5; den forelæggende ret skal således kun tage stilling til relevansen af manglende udlevering af den i forordningens artikel 4 fastsatte informationsfolder til CZA inden for rammerne af tilbagetagelsesproceduren i medfør af forordningens artikel 18, stk. 1, litra b).
- 8 I national retspraksis er der udviklet to afvigende holdninger om fortolkningen af forordningens artikel 4, især om relevansen og konsekvenserne af tilsidesættelsen heraf.

- 9 Ifølge den første holdning er denne bestemmelse af væsentlig karakter og skal uden undtagelse anvendes i alle tilfælde, hvor der indledes en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i medfør af Dublin III-forordningen. Tilsidesættelsen af denne bestemmelse bevirker uafhjælpeligt, at afgørelsen om overførsel er retsstridig og derfor skal annulleres, såfremt den pågældende anfægter den og påberåber sig statens manglende opfyldelse af sine oplysningsforpligtelser. Ifølge denne holdning er det med hensyn til ugyldigheden af afgørelsen om overførsel uden betydning, at asylansøgeren ikke anfører omstændigheder eller fremsætter beviser for en specifik overtrædelse af vedkommendes ret til at anlægge sag og ret til forsvar.
- 10 Ifølge den anden holdning kan tilsidesættelsen af forordningens artikel 4 ikke påberåbes for at indbringe en afgørelse om overførsel på grundlag af tilbagetagelse i henhold til forordningens artikel 18, fordi asylansøgeren kun kan påberåbe sig systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den medlemsstat, der er udpeget i medfør af forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit. Under alle omstændigheder kan en domstol ifølge denne anden holdning ikke annullere afgørelsen om overførsel, efter at en medlemsstat har accepteret tilbagetagelse, ved alene at basere sig på formelle tilsidesættelser såsom manglende udlevering af den i artikel 4 fastsatte informationsfolder.
- 11 Corte di cassazione (kassationsdomstolen) nærer tvivl om, hvorvidt disse holdninger er forenelige med Dublin III-forordningen, også i lyset af Domstolens dom af 26. juli 2017, Mengesteab, C-670/16, præmis 93 og 95.
- 12 Henset til kravet om et effektivt retsmiddel og den særlige rolle, som Dublin III-forordningen tildeler den første medlemsstat, hvori en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, ønsker Corte di cassazione (kassationsdomstolen) oplyst, om forordningens artikel 4 under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder, dvs. i tilfælde af en klage over afgørelsen om overførsel i henhold til forordningens artikel 26 og artikel 18, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at tilsidesættelsen af den i artiklen fastsatte oplysningspligt kun kan påberåbes, såfremt asylansøgeren angiver dels de oplysninger, som vedkommende har givet myndigheden for at sætte den i stand til at anvende forordningens kompetencekriterier korrekt, dels hvordan disse oplysninger ville have været afgørende, for at den administrative myndighed ville have kunnet træffe en afgørelse om overførsel med andet indhold eller slet ikke træffe en sådan afgørelse.
- 13 Corte di cassazione (kassationsdomstolen) nærer især tvivl om, hvorvidt den førstnævnte holdning er forenelig med forordningen, for så vidt som det ifølge denne holdning er tilstrækkeligt at påberåbe sig en formel tilsidesættelse af proceduren for at opnå annullation af en afgørelse om overførsel i henhold til artikel 18, stk. 1, litra b): Corte di cassazione (kassationsdomstolen) frygter nemlig, at denne løsning gør det muligt indirekte at anfægte ansvaret for den

første medlemsstat, hvori en ansøgning om beskyttelse er indgivet, af andre grunde end den korrekte anvendelse af forordningens kriterier.

- 14 Den forelæggende ret har endvidere anført, at forordningen ikke giver indikationer om de konsekvenser, som tilsidesættelsen af artikel 4 har på afgørelsen om overførsel, og endvidere at forordningens artikel 27 ikke giver indikationer om, hvad der i dette tilfælde skal forstås ved effektivt retsmiddel.
- 15 Især nærer Corte di cassazione (kassationsdomstolen) tvivl om, at den førstnævnte holdning, ifølge hvilken en domstol i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af forordningens artikel 4 har pligt til at annullere den administrative afgørelse om overførsel, er forenelig med forordningens formål, dvs. formålet om hurtigt og korrekt, under overholdelse af asylansøgerens grundlæggende rettigheder, at fastlægge den ansvarlige medlemsstat og på samme tid at medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser, dvs. bevægelse af migranter fra ankomstmedlemsstaten til en anden medlemsstat.
- 16 Ud over at forhindre en rettidig fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat indebærer denne løsning, at den medlemsstat, der træffer afgørelse om overførsel, risikerer at overskride den maksimale frist for gennemførelsen af afgørelsen om overførsel. En fortolkning, ifølge hvilken asylansøgeren skal anføre de omstændigheder, der er relevante for at nå til en afgørelse med andet indhold, sikrer derimod, at retsmidlet i henhold til forordningen er effektivt, og bidrager samtidig til en hurtig og effektiv funktion af de i forordningen fastsatte procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.